

„Ver tú her,“ segði Lisa tanta við Jóhannu. „Vit fara inn í hina stovuna.“

Jóhanna reykt til vindeygjað at hyggja eftir Ranlu. Tá ið hon aftur vendi sær, rakti hon við ein atlask bandstubby undir borðinum. Hon tók hann upp og hugdi at honum. Hann var so slættur og skínandi blankur og líkandi í liti sum tann blái silki kjólin hjá mammuni.

Sum tað var stuttligt! Hann vildi húst hóskað til belti til Martu, sum leingi hevði havt brúk fyri einum nýggjum.

Men so mátti hon fara í sín hvíta kjóla. Hon fór at spæla, at Marta skuldi fara í ba.naveitslu.

So fór hon í kommoduna eftir dukkuklæðunum, setti seg á krakkin við Martu í fanginum og skifti klæði á henni.

„Nú, nú, nú! Ikki rópa, meðan eg greiði tær,“ álegði hon dukkuni, sum var óvordin og ikki vildi liggja still. „Skal eg kanska verða noydd til at fleingja teg? Hvat sigur tú? Vera góð genta? Tað var rætt, litla Marta, men so mást tú eisini vera tað.“

Dynar aftan fyri Jóhannu vórðu lætnar upp, og hon hoyrði Ranlu siga: „Eg má hava gloymt tað her.“ Jóhanna skilti beinanvegin, at tað var bandið, hon meinti við, og at Ranla átti tað. Hon hevði slett ikki hugsað

um hetta fyrr. Kvíkliga blakaði hon bandstubby heilt inn í kommoduskuffuna sum stóð opin framman fyri henni.

„Ja, vit kunnu gott hyggja,“ segði Lisa tanta, sum eisini var komin inn. „Tú hevur væl ikki sætt eitt stykki av bláum silki-bandí, Jóhanna?“

„Nei,“ svaraði Jóhanna, sum pipraði av angist. Hon kendi eyguni á Ranlu sum sting í nakkan, og hon stardi alla tíðina upp á tantuna og royndi at fáa hana at hyggja at sær, fyri athon ikki skuldi ansa ta hálvopnu kommoduskuffuna.

„Tað hevur kostað mær yvir tólv skillingar,“ hálvgræt Ranla, sum gekk runt og leitaði. „Ein heilur vikuvinningur. Halda tygum fátæk fólk kunnu liva uppá henda mátan? Ella vilja tygum kanska, at ein gomul, strevsöm kona skal svøla í hel?“ Hon stóð nú boygd yvir leikuborðið, har Jóhanna sat við Martu á fanginum, og hon rótaði og lyfti øllum sum lá har. „Bandið skal koma fram, tað skulu tit vita.“ Jóhanna tordi næstan ikki at anda.

„Tygum mugu hava sløtt tað burtur onkra aðra staðni, ella hava tygum kanska als ikki havt tað við í dag,“ segði tantan og harkaði ótolin.

„Tað ar í kurvini, og eg hevði tað frammi á borðinum her,“ svaraði Ranla, sum gekk

bogin og kagaði undir borð og stólar. Hon talaði pipandi, nésin dryppaði og andlitið var samansnerkt, sum um hon vildi gráta.

„Ja, nú havi eg avgjørt ikki tíð meira!“ Lisa tanta tók í hurðina. „Tað situr ein og bíðar eftir mær.“

Treyðug og smádeilandi fór Ranla av húsinum.

Jóhanna lætnaði um hjartað. Hon kundi væl grátið av gleði yvir at bandið ikki varð funnið. Men hon hevði mist hugin at spæla, og hon var so pøst, at hon ikki tordi røra seg. Hverja løtu helt hon seg hoyra, at Ranla kom aftur og spurdi eftir silki bandinum, so hon stakk saman við hvørt minsta ljóð. Til endan orkaði hon ikki at vera har inni í stovuni longur. Hon fór út í køkin til Ingu, sum reinsaði bláber, og bað um at sleppa at sita har. Hon skuldi vera so góð, ikki nema berini, bara byggja at.

Inga undraðist á at Jóhanna sat har á skamlinum so still og tigandi við samanløgðum hondum, hon, sum altíð var vill og altíð hevði so nógv at spyrja um. „So skuldi tú altíð verið,“ segði hon og nikkaði vinarliga til hana.

Eisini tantan undraðist, tá tær seinni ótu náttverða. Ongantið hevði hon sætt Jóhannu so góða og stilla. „Tað er longsulin eftir mammuni,“ hugsaði hon, og so tók hon Jóhannu upp á fangið og segði henni eitt ævin-týr.

„So stumpurin mín,“ segði hon, tá Jóhanna var lögð til songar, og tær saman høvdu lisið kveldbøn. „Nú skalt tú blíva við at vera söt genta, líka so góð og fitt, sum tú hevur verið í dag, so verður Guð í himlinum so góður við teg, og so kemur mamman við vøkrum føðingardagsgávum til Jóhannu-barnið. Góða nátt!“

Jóhanna trýsti nésina niður í koddan og strekti seg í seingini og kendi seg væl. Tað var frálíkt at hava verið góð og so at verða róst fyri tað. Bara hon ikki hevði tikið handa fina bandstubby. Men hví skuldi Ranla eisini gloyma hann?

Hon kundi jú ikki vita, hvør ið átti hann. Og at siga tað aftaná var ómøguligt. Hevði tanta verið einsamøll, so — men við Ranlu, sum ivaleyst var ein gandakelling! Annars, tvætl! Hvat gjørdi tað, tá eingin fekk tað at vita. Á sum tað var gott at liggja her í hesi djúpu, heitu seingini og vita, at Ranla ikki kundi koma eftir henni.

Men Ranla var uppá spæl kortini.

Jóhanna stóð á einum kølamyrkum stað og var ræðuliga bangin. Hon spilaði eyguni upp fyri at siggja hvar hon var, men kundi einki hóma. So við eitt kom frá ovast til niðast ein smøl, grá ljósripi í myrkrinum, og hon gjørdist breiðari og breiðari, til tað gjørdist skýming, og tá sá hon, at hon var í einum lágum, smølum rúmi, har gólvist og veggirnir og loftið vóru av vátum, kleimut-um steinum. Og vætan dryppaði úr loftinum og seig niður eftir veggjunum, og tað vóru hyljar millum grótið á gólvinum, og í hyljunum svumu sniglar og skrubtussur. Jóhanna vildi renna, men hon fekk ikki. Hon rætti armarnar út og striddist fyri at lyfta fótunum, men teir vóru sum vaksnar fastir. Hon eymkaði og venaði seg og rópti eftir mammuni, men hon kom ikki av fetanum. So sá hon beint yvir sær andlitið á Ranlu. Tað hekk niður úr loftinum, og hon sá bara andlitið, einki av kroppinum. Tungan hekk úti, tað dryppaði úr nésini, og eyguni stardu og blunkaðu til hennara. Jóhanna kendi tað, sum vildi hon doyggja av angist. Við einum ógvíslegum rykki fekk hon feturnar leysar og flýddi nøkur fet, men so steig hon á eitt